

De Hommelwachters van het Woud

De Tom achter hen werd luider.

Charlie draaide zich langzaam om. De Luma,s flakkerden angstig en kropen dichterbij Luro.

Maar wat uit de schaduwen tevoorschijn kwam, waren geen monsters.

Het was....

EEN HOMMEL.

Dit was een hommel zo groot als een voetbal.

Harig. Geel en pikzwart. Ogen als donkere knikkers. En vleugels die zo snel trilden dat de lucht er om heen golfde.

“Wat is dat?” fluisterde Charlie.

Bear trok zijn lip omhoog.

“Een Woudhommel. Een grote. Een héle grote.”

“Is hij gevaarlijk,” vroeg Charlie.

Bear snoof.

“Ze zijn nooit alleen.”

Alsof iemand op dat moment een onzichtbaar teken gaf, begon het bos te zoemen.

Eerst zacht.

Toen harder.

Tot het klonk alsof duizenden kleine motoren tegelijk opstartten.

Uit de bomen , van achter de wortels, en zelfs van boven de takken kwamen ze tevoorschijn.

EEN HELE ZWERM REUZENHOMMELS.

Sommige zweefden rustig.

Anderen schoten rakelings langs Charlie's oor.

En één hommelm, de grootste van allemaal, landde vlak voor hen op de grond.

Hij was minstens zo groot als Bear...misschien zelfs groter.

Zijn ogen glansden streng.

Hij sprak met een lage brom die Charlie tot in zijn ribben voelde trillen.

“WIE BETREEDT HET GBIED VAN DE HOMMELWACHTERS?”

Luro stapte naar voren. Zijn Luma-lamp flakkerde nerveus.

“Wij,” zei hij. “Wij zoeken het gestolen schip van Bear. Het is meegenomen door de Monsters van het Woud.”

De grote hommelm snoof. Zijn vleugels trilden kort en krachtig.

“WIJ KENNEN HUN PAD,” zei hij.

“MAAR WIJ HELPEN NIET ZOMAAR.”

Bear rolde met zijn ogen. “Tuurlijk niet. Natuurlijk moeten we eerst en of andere onmogelijke proef doen.”

De hommelm draaide zijn kop langzaam naar Bear.

“PRECIES.”

Charlie voelde Lenny's lange armen om zijn schouder glijden.
De luiaard trilde een beetje, zijn vacht dunner dan ooit.

“Wat voor proef?” vroeg Charlie voorzichtig.

De hommel spreidde zijn vleugels.
Een windvlaag liet de bladeren opwaaien.

“DE PROEF VAN VERTROUWEN.”

Luro keek op.

“Wat houdt die in?”

De hommel wees met een dikke poot naar Lenny.

“DE ZWAKSTE VAN JULLIE GROEP MOET DOOR ONS
GEDRAGEN WORDEN.

Charlie verstijfde.

“Maar Lenny kan dat helemaal niet...hij is al zo zwak.”

“Daarom,” zei de hommel.

“VERTROUWEN IS HET STERKSTE WAPEN IN HET
FLUISTERWOUD. WIE ONS NIET VERTROUWT, KAN NIET
VERDER.”

Bear klapte met zijn klauwen tegen zijn kop.

“Wacht even...jullie willen vliegen met Lenny?

Maar hij kan niet eens snel lopen! Hij valt bijna uit elkaar!”

Lenny glimlachte slaperig.

“Ik ben...nog hier.”

Charlie pakte zijn hand stevig vast.

“Maar Lenny is bang voor hoogte,” fluisterde hij.

“En ik ook..”

De hommel sprak langzaam.

“WIE HET PAD VAN DE MONSTERS WIL VOLGEN, MOET
EERST HOGER DURVEN GAAN DAN DE SCHADUWEN
REIKEN.”

Luro legde zijn poot op Charlie's rug.

“Charlie...zonder hun hulp vinden we het schip nooit.”

Charlie keek naar Lenny.

De luiaard was bleek. Zijn ogen zwaar. Zijn vacht hing in
pluizen.

Maar...hij knikte.

“Oké ,” zei Charlie met trillende stem. “Lenny en ik doen het.
Samen.”

Bear brieste.

“Ik ga met jullie mee!”

De hommel schudde zijn enorme kop.

“SLECHTS TWEE MOGEN DEELNEMEN. DE MAKER EN DE
GEMAAKTE.”

Charlie voelde zijn hart kloppen in zijn keel.

De grote hommel draaide zich om.

Zijn vleugels begonnen te zoemen, harder en harder.

Tot de grond trilde.

“Tijd voor de proef,” gromde hij.

“KLIM OP MIJN RUG.”

Charlie keek naar Lenny.
Lenny keek naar Charlie.

En zonder iets te zeggen tilde Charlie zijn slungelige vriend op, zette hem voorzichtig op de zachte, harige rug van de reuzenhommel...en klom zelf achteraan.

Luro hield de Luma-lamp omhoog, en all kleine lichtpuntjes begonnen te dansen te dansen, alsof ze hen sterkte toewensten.

“Charlie,”zei Bear zacht, voor hij afscheid moest nemen. “Als je valt, dan...dan kom ik je halen. Al moet ik naar de maan klimmen.”

Charlie lachte zenuwachtig.
“Dank je, Bear.”

De reuzenhommel steeg op.
Langzaam.
Toen sneller.

De bomen werden kleiner.
De lucht kouder.
Lenny's armen klemden zich zacht om Charlie heen.

“IK VERTROUW JE,” fluisterde Lenny.

Charlie kneep zijn ogen dicht.

En toen...ineens, zonder waarschuwing ...stortte de hommel in duikvlucht omlaag.

Snel.

Veel te snel.

Charlie schreeuwde.

Lenny hield hem stevig vast.

De hommel lachte met een diepe, dreunende brom.

“DIT IS DE PROEF!”

En zo begon hun val...terwijl beneden iets groots en donkers op hen wachtte.

